

Når lyset fødes igen
1466-1484

Kolofon:

Når lyset fødes igen er 1. bind i trilogien: Platons Akademi

Bogen er en roman i genren historisk drama med eventyr og magi

Den er skrevet på dansk af Dorte Lis Lindgaard-Thomsen.

1. udgave, 1. oplag

isbn: 978-87-995726-4-9

Udgivelsesår: 2017

Forlag: Forlaget Livskraft
Bråddenhøjvej 16, Hvorslev
8860 Ulstrup
www.forlaget-livskraft.dk
www.dorte-l-thomsen.dk

Tryk: Specialtrykkeriet Arco A/S

Ophavsret i henhold til gældende lovgivning tilhører forfatteren.
Kopiering er ikke tilladt uden forfatterens eller forlagets tilladelse.
Udlån kun tilladt på offentlige biblioteker.
Al overtrædelse vil medføre erstatningskrav.

De næste to bind i trilogien hedder:

Bind 2: Én gang på Vejen

Bind 3: Liljens søsterskab

Historiske fakta, fiktion og persongalleri

Historiske fakta:

Den 26. april 1478 blev Giuliano de Medici myrdet i Firenzes domkirke, Il Duomo, kun 25 år gammel. Hans storebror, Lorenzo de Medici, 29 år, skulle også have været myrdet, men det lykkedes ikke for attentatmændene at få ram på begge Medicibrødre, der sammen stod for at drive familiens bank og andre virksomheder.

Deres rigdomme og historiens gunst havde sat dem i den førende magtposition i byen. Giulianos elskerinde Fioretta var gravid, - hun fødte nogle måneder senere en søn, Giulio, den senere pave Clemens den 7. Giuliano var også forlovet - med en anden kvinde - datteren af en adelsmand og Condottiere, Jacopo d'Appiano, der ejede en del jord i det sydlige Toscana. Han stod på rigtig god fod med Napoli - og var desuden en militær magt, man kunne regne med.

Attentatet var officielt en sammensværgelse sat i værk af fremtrædende medlemmer af familien Pazzi. Denne familie havde også en bank og rigdomme samt et stort ønske om at overtage magten i byen.

Ifølge historien blev de bakket op af en biskop, der hed Salviati, samt af den daværende pave Sixtus den 4. Paven havde et horn i siden på Medici-familien, og især på Lorenzo, der ikke havde villet låne penge til ham. Men bag det hele gemte sig også mange personlige snørklerier og økonomiske og politiske intriger, hvoraf de fleste fortaber sig i historiens formodningsfyldte tåger.

Den italienske politiske scene var dengang præget af magtbalancen mellem fremtrædende bystater - Firenze, Venedig, Milano, samt Pavestaten og kongedømmet Napoli.

Lige før attentatet var det lykkedes Lorenzo at skabe en politisk og militær alliance mellem Firenze (Toscana), Venedig og Milano - hvilket var lidt af en bedrift med de personager, som dengang sad på magten - og med udsigten til at kunne knytte Napoli til sig gennem Giulianos giftermål med Condottierens datter, kunne Paven se frem til at sidde i en skruetvinge mellem de fire bystater.

Det var - dengang som nu - en magtkamp om jord, rigdom og indflydelse. I byerne sad de rigeste familier og kæmpede for deres egne interesser - både indbyrdes og udadtil.

Man skaffede sig støtter ved at intrigere med rige udenlandske fyrster og konger. Man giftede sønner og døtre med venner som fjender for at knytte magten til sig, men også for at beskytte liv og rigdomme. Det var en utryg tid for høj som for lav - og for dem, der ønskede fred og fremgang, var det en skrøbelig balancegang.

Det var også en tid med store sociale og økonomiske omvæltninger. Renæssancen startede godt 100 år efter, at pesten kom til Italien i 1347 - og en halvering af befolkningen betød økonomisk fremgang for nogle af de overlevende - da man først havde sluppet sorgen og chokket. Der åbnede sig muligheder for dem, der turde, kunne - og havde metoderne og kontakterne.

Midt på den kaotiske historiske scene træder nogle lysende skikkelser frem. Sjæle, der har sat deres præg på verden for altid gennem deres fantastiske literære og kunstneriske frembringelser.

Vi kalder epoken for renæssancen - genfødsdens tidsalder - fordi disse sjæle gennem kunsten og videnskaben tog det bedste fra blandt andre antikkens filosoffer, den oprindelige gnostiske visdom, humanismen og tidens herskende religionsforståelse. De prøvede at bygge bro - de prøvede at skabe en bedre verden.

Mange af dem var medlemmer af vennekredsen omkring Lorenzo de Medici - en kreds, der blev kendt som Platons Akademi.

De blev modarbejdet fra mange sider. Ofte ved hjælp af mord, vold og intriger. Det var en kamp mellem lyset, mørket og alle de skiftende gråzoner og nuancer derimellem.

Historien blev - som altid - skrevet af dem, der vandt. I de følgende århundreder blev det historieskriveres selektive udvælgelse af, hvordan de ønskede at fremstille historien og personerne dengang, der malede billedet af begivenhederne for eftertiden.

Sandheden fortaber sig et sted mellem linjerne.

Fiktion

Denne bog er min eventyrlige opfattelse af, hvad der - måske - virkelig skete ...

Nogle personer vil du genkende som historiske skikkelser, andre er opdigtede.

Jeg tager mig en stor forfatterfrihed ift. den gængse historiske opfattelse. Da persongalleriet er omfattende, får du på næste side en oversigt over bogens personer og deres indbyrdes forhold.

I centrum står familien Medici - den familie, der om nogle kickstartede den italienske renæssance i familiens by: Firenze.

Citater

Alle kapitler indledes med citater, som er en del af digtningen. Nogle af dem vil ligne rigtige citater fra de pågældende historiske personer, men de er tilpasset denne romans ramme - og er derfor ikke at regne som rigtige citater.

Persongalleri - Historiske personer er markeret med **. Hovedpersoners navne står med fed skrift

Christian fra Danmark, født 1449

Angelo Ambrogino "Poliziano" ** født 1454, filosof, poet og huslærer

Cassandra Leoni, født 1452, Akademiets viise kvinde

Constanza, født 1451, gift med Christian

Lorenzo "Il Magnifico" de Medici, ** født 1449, Firenzes leder

Rosalia DeGastos født 1450, Lorenzos elskerinde

Clarice Orsini, ** født 1453, Lorenzos hustru

Lucia De Gastos Bigordi, født 1467, Lorenzos datter med Rosalia

Giovanni Bigordi, født 1450, Lucias mand og Lorenzos ven

Clara Bigordi, født 1484, Lucia og Giovannis datter, Lorenzos barnebarn

Lucrezia de Medici, ** født 1470, ældste datter af Lorenzo og Clarice

Marcilio Ficino, ** født 1433, professor, sproglig ekspert

Heinz, en ridder

Greven af Schweinbehrein, en skurk

Fritz, greven af Schweinbehreins søn, en skurk

Francesco della Rovere, Kardinal, ** født 1414 (Pave Sixtus IV 1471-84)

Marco, en god munk

Sigøjneren Sabina

Carnavori, købmand fra Arezzo, en skurk

Anna Bellamondo, født 1467, Carnavoris unge hustru

Guido og Alphonso, sønner af Carnavori

Severina, ældste datter af Carnavori

Brunella, Filomina og Giuditta, Carnavoris tre yngste døtre

Ucello, en munkeskurk

Hildegard von Bingen, ** født 1098, hellig kvinde fra Bingen i Tyskland

Marianna, leder af kredsen i Sydfrankrig

Adrianna, Minna og Katerina, Mariannas døtre

Christoforo Landino, ** født 1424, professor i Firenze

Carina, Cassandras mor

Lucrezia Tornabuoni, Lorenzos mor

Massacio Rucellai, en skurk

Kong Christian den 1 af Danmark

Desuden optræder diverse bankfolk, studehandlere, kræmmere og kunstnere - samt udvalgte kogekoner, stuepiger, slaver og andre kvindelige som mandlige hverdagshelte.

I tidens rum dukker også værdige som usle munke, kardinaler, riddere og ligegyldige småskurke op. Nogle er historiske personer, andre er ikke.

Forord af forfatteren

"Ja, hvad er virkelighed, og hvad er fantasi? Kender du forskellen?"

Lucrezia de Medici

Denne trilogi er en rejse i tid og rum - ren fantasi, vil nogen måske mene - som slet ikke har hjemme i besindige menneskers virkelighed.

Imidlertid er det et faktum, at alle mennesker foretager tidsrejser i sindet hver eneste evige dag. Hver gang deres tanke springer til fortidens minder eller fremtidens håb, drømme og ønsker, foretager de en indre rejse, der er lige så virkelig som deres såkaldt vågne, bevidste her og nu tilstand.

Hver gang de læser en bog eller ser en film, åbnes døren til en indre verden, som folder sig ud, og som de selv er medskabere af, når deres egen fantasi bygger videre på forfatterens og filmskabernes ord og univers.

Det hele væves sammen i det indre sind, som drømme om dagen eller om natten, der viser vejen eller lukker døren, åbner for inspiration, ideer og forståelser, eller putter tankeverdenen i stive kasser, som det koster blod at undslippe igen.

Begivenheder i livet står aldrig som endegyldige sandheder, for de farves af erindringer, gemmes i hjertet, glemmes aldrig af sjælen, og de er den røde tråd i hvert menneskes liv - selvom de er adskilte af tiden, hører de sammen i sjælen.

Vi er alle på rejse gennem tid og rum. Vi drømmer, vi lever og vi dør.

Dorthe Lis Lindgaard-Thomsen

*Til mine to sønner, Mikkel og Rasmus.
I er den største inspirationskilde, man kan forestille sig.
Den her er til jer.*

Prolog

"For at komme ind i visdommens tempel, må du først indse, at du aldrig må stoppe med at lære nyt."

Platon

Firenze, den 7. november 1469

Paladset på Via Larga henlå i mørke. Det var sent om aftenen, og byen var for længst gået til ro, men inde i porten brændte et lys, som ikke kunne ses fra gaden.

Dem, der vidste, dette lys brændte, mødte op en efter en til fods. Alle var iført lange, mørke kutter med hætte, som skjulte deres ansigter, så nattevagterne og de forvildede skøger ikke genkendte dem, hvis de tilfældigt skulle komme forbi.

De gik stille og målbevidste gennem porten og ind i paladsets indre, svalende gårdhaver.

I det fjerneste hjørne af den inderste gård brændte endnu en olielampe. Her stod en dør på klem. En efter en gik de indviede ind og ned ad en trappe.

De høje, brede og dobbelte døre i cedertræ åbnede sig lydløst for dem, for de var ventet - her i det inderste rum - og havde været her mange gange før. Deres vej var beredt af faklerne, hvis lys kastede lange, dansende devaformationer på de hvidkalkede hvælvede vægge og lofter. En dans i orange, lilla og guld.

Kredsens unge nyudnævnte leder smilede og bød hver enkelt deltager denne aften velkommen med et stærkt håndtryk og en omfavnelse.

Hans karismatiske, stærke udstråling favnede hver enkelt og gav dem en følelse af fred i hjertet.

På trods af smilet og glæden ved at møde brødrene og søstrene i denne nat, var der dog en underliggende alvorsfuldhed ved dette møde. En ærbødighed, som berørte dem alle meget dybt.

Forberedelserne havde stået på meget længe. En ganske særlig gæst var med for første gang - og to fornemme brødre, der var far og søn, var ankommet dagen før fra et fjernt land mod nord for at være med til denne årlige samling på Platons fødselsdag.

En efter en tog de ankomne deres plads i kredsen.

Stilheden var fyldt med respektfuld forventning.

Alle vidste, de denne aften ville få præsenteret en indsigt og en viden, som de i dette liv aldrig måtte videregive til nogen anden sjæl.

1. del

”Når lyset tændes i et hjerte for første gang, er det som at få åbnet døren til et mørkt loftskammer, hvor man har levet indelukket i mange tusinde år. Årene er gået, uden at døren er blevet åbnet, og uden at vinduet er blevet slået op for den friske luft og det klare solskin.

Først skærer lyset i øjnene, så det gør ondt. Når man så endelig har vænnet sig til solen, får man øje på alt det skidt og støv og spindelvæv, som fylder alle vegne.

For mange af beboerne på loftskamre over hele verden er det for meget. Derfor bliver døren til lyset lukket igen, og vinduet muret til. Hører du mine ord, så lyt.”

VHB

Firenze, 3. oktober 1481

Massacio Rucellai var som besat. Hver gang han så sit snit til det, smuttede han væk fra de andre eller listede ud af huset på skæve tidspunkter, så hans mor ikke opdagede, at han var væk.

Det irriterede ham grænseløst, at han i en alder af 22 stadig var nødt til at bo hjemme hos sin ældre, svagelige mor. Hun havde været en hårdtarbejdende enke, siden hans fars død for snart 15 år siden. Så længe Massacio kunne huske tilbage, havde de altid skullet spinke og spare, og han var dødtræt af det.

Det var ellers ikke alle medlemmer af familien Rucellai, der var fattige, og Massacio hadede de andre i familien som pesten. De fiseformemme slægtninge langt ude værdigede ham aldrig et blik eller nedlod sig til på nogen måde at hjælpe ham til en bedre stilling i byen.

I denne skabede by sad man fast i sølet, hvis man ikke havde rige venner og velgørere. Indimellem kom dog bud fra Rom med en pose mønter fra hans onkel, der var kardinal. Kardinal Rucellai brød sig dog ikke synderligt om sin brors fattige søn og enke, så pengene var det eneste, de modtog af hjælp fra dén kant. Når de kom, levede Massacio og hans mor som grever og baroner et stykke tid. Når mønterne var brugt op, var de fattige igen.

For hvert fald fra velstandens skrøbelige gren gjorde fattigdommen deres hjerter en smule mere hårde og bitre.

Massacio drømte hver dag om at blive rig som resten af sin fjerne familie; rig på jord, på smukke ting, dyre huse og heste. Svævende jagtfalke mod en azurbå himmel. Smukke, villige kvinder.

Massacio kunne ikke huske sin far ret godt, men den gamle havde i det mindste sørget for, der var en læreplads til ham, da han blev 12.

Han havde også sørget for en plads til Massacios tvillingebror, men det var i et munkekloster et sted, som hans onkel havde kontakten til.

Massacio havde ikke set sin bror, siden de begge fyldte 12 år. Han hadede sin

døde far og sin falskhellige farbror for at have fjernet hans bedste ven og tvillingebror. Han hadede også sin mor, der var en svag, grim kvinde - som hans far i det mindste altid havde sørget for at banke grundigt på plads.

Massacio hadede også sit arbejde, men om ikke andet gav det en ussel løn, som han for det meste stak til side til sig selv og sine egne fornøjelser.

Værkstedet var ejet af en gammel nar af en maler, der kun deltog i værkstedets opgaver engang imellem. Han kom næsten kun på arbejde for at lave nøjagtige skitser på tykke stykker karton. De fungerede som skabeloner til de freskoer, værkstedets arbejdere udførte på bestilling for rige familier i kapeller og fine huse.

Under arbejdets udførelse kom mester engang imellem og kritiserede det, de havde malet, hvorpå kalken skulle mejsles af, og arbejdet startes forfra. Andre gange kom han for at male de vigtigste detaljer i freskoen, mens hans ansatte i værkstedet lavede alt det hårde, monotone arbejde. Som påsmøring af kalken, optegningen af skitserne, de kedelige baggrunde og portrætterne af byens ubetydelige borgere med anonyme ansigter.

Massacio hadede de anonyme ansigter. Han vidste, han selv var et af dem.

I det hele taget hadede Massacio sit liv og brugte en stor del af sin fritid på at drømme sig væk.

Det var kun, når han var sammen med en flok kammerater og festede i byens gader, at han ikke fantaserede. Ikke hele tiden i hvert fald. Han havde brugt alt for meget af sin løn på billig vin og endnu billigere ludere, men de gjorde det nemt for ham at lukke øjnene og forestille sig, det var en helt anden kvinde, han var sammen med.

Skønheden.

I sine tanker kaldte han hende *skønheden*. Han kendte nemlig ikke hendes navn, men han vidste, hvor hun boede. Han vidste også, hun var græsenke og boede alene med sine tjenestefolk i et stort fint hus i den rige familie Medicis kvarter.

Det var hendes ansigt, han så for sig, når han gennemhorede med de mørklødede ludere, der ikke kostede så meget som de lyshårede.

Det var hende, han så for sig i sine fine stuer i de paladser, han ejede i sine drømme.

Han brugte al sin tid alene på at holde øje med hende, og Massacio var meget alene. Han lod nemlig tit, som om han var syg og ikke kunne arbejde.

Skråt over for hendes hus var der en smal, mørk gyde, hvor han kunne stå i skjul og se op på husets facade. Nogle gange, når han var heldig, fik han et glimt af hende i et af vinduerne. Det var de gode dage. Det var også en god dag, da han opdagede, at hendes mand var rejst bort.

Han håbede virkelig, at den høje udenlandske mand, som hun var gift med, ville falde i kamp eller blive ædt af vilde, frådende ulve. Så kunne Massacio få hende helt for sig selv.

Gode dage kom der derefter flere af. De dage, hvor hun gik tur med en eller flere af sine tjenestefolk, var også gode dage. Han havde nemt ved at forestille sig, at det var ham, hun spadserede sammen med. Han så ubesværet for sig, hvordan hun sendte ham indbydende blikke, når hun passerede ham på gaden. Han var sikker på, hun også var som besat af ham.

Den sene eftermiddag, hvor hun tog på vennebesøg med kun én tjenestepige som følge, blev Massacio overbevist om, at hun kun gjorde det, så de endelig kunne være sammen. Han så det blik og det lille smil, hun lokkende diskret sendte ham. Det var med bankende hjerte, at han fulgte efter hende på afstand hen til familien Medicis palads. Blodet bruste uophørligt og højt som et vandfald i hans ører, og hans håndflader var svedige, mens han stod i skyggerne ude på gaden og lurede.

Det ærgrede ham, at paladsets vinduer ud mod gaden sad så højt, at man ikke kunne kigge ind. Lyset nåede ikke engang ned til ham. Nede på gadeplan var murene tykke og rå som på en militær forsvarsborg, og loggiaen ud mod gaden lå øde hen og lignede et stort, dødt, sort øje.

Han hadede familien Medici. De bryggede politiske rænker med nogle af hans rige fætre og andre rige familier. Det var slet ikke byens folkevalgte regering, der bestemte noget som helst. Det var Medicifamilien, som sad på magten og dikterede, hvem der skulle spise, og hvem der skulle sulte. Hvem der skulle leve, og hvem der skulle dø. Det havde han selv hørt sine venner snakke om i vinstuen, hvor de mødtes for at more sig.

Massacio blev opfyldt af et fortærende had, mens han ventede. Og ventede. I flere timer ventede han på, at hun skulle komme ud igen. Så han kunne følge efter hende hjemad.

Da hun endelig kom ud, var utålmodigheden ved at æde ham op. Massacio måtte lægge bånd på sig selv, mens han fulgte efter de to ærbart klædte kvinder hen ad gaden. Han var så fokuseret på de to kvinder, der tilsyneladende ganske uhørt for rige kvinder gik alene hjem, at han slet ikke opdagede den mørke skikkelse, der kom ud af paladsets port kort tid efter de to damer.

Uvidende om faren holdt han sig på passende afstand, indtil de havde rundet hjørnet og kom væk fra Via Larga. Han vidste præcis, hvor de skulle være sammen for første gang, og begærets frustration var næsten mere, end han kunne bære.

Hun gik så yndefuldt og smukt. Han kunne ane konturerne af hendes kvindelige former under kappen, når vinden tog fat i den. Da hun drejede det smukke hoved for smilende at sige noget til sin tjenestepige, kunne han ikke vente længere. Han vidste, hun ville sende pigen hjem i forvejen. Det hele gik bare alt for langsomt for Massacio.

Han tog en hurtig beslutning og sprang frem. Tjenestepigen faldt omkuld ved det første slag i hovedet, og Skønheden vendte sig med et sæt mod Massacio.

Han nåede næsten ikke at registrere hendes let åbne mund og vidt opspærrede øjne, som hans syge sind tolkede som glædelig overraskelse.

Det var som at stå under en hvidglødende sol. Man var nødt til at lukke øjnene, og så blev alt inde i hovedet orange.

Massacio greb fat om hende og hev hende med ind i en smal gyde mellem to huse. Den var perfekt til formålet, fordi den kun blev brugt om dagen til æselkær-rer, der transporterede bunker af klæde mellem et vævehus og et farvehus. Resten af tiden lå den øde og kold hen. Her kom solen aldrig ind, og det lugtede en smule muggent og surt af rådrende æsellort, men det rørte ikke Massacio. Den lugt var han vant til hjemmefra.

Endelig. Han pressede hende op mod muren, maste sin mund mod hendes vel-formede, bløde læber og lod hænderne vandre ind under hendes kappe.

Hun er min. Min, tænkte han så omtåget, at han slet ikke hørte hendes dæm-pede skrig dybt fra den hvide, slanke hals. Hendes knyttede, fægtende næver og slag antog han fejlagtigt var en del af kærlighedsakten. Sådan var det også med luderne, når de ville gøre sig kostbare.

”Nå, du kan nok godt lide det hårdt,” hviskede han hæst i hendes øre. Hendes hud duftede af roser og overdøvede gydens muggenhed. Den gjorde ham vanvittig af lyst. ”Så skal du også have det hårdt.” Han strammede grebet om hende med den ene hånd og flænsede hendes skørt, før han jog en hård hånd ind mellem hendes ben. Hun gispede. Han tolkede, at det måtte være af lyst.

”Lige om lidt tager jeg dig,” stønnede han. ”Og så skal vi være sammen for altid ...”

Lidenskabens hede bølger gjorde ham blind og døv for alt andet end følelsen af Skønhedens krop, læber og bryster. Han så alt i et orange skær og blev derfor mere overrasket end bange, da en stærk hånd pludselig greb fat i ham og hev ham væk fra den udkårne med et brutalt ryk.

Hun løber jo væk fra mig, tænkte han forundret, da han med blikket fulgte skøn-hedens febrile flugt. Så optaget var han af at se efter hendes forsvindende skik-kelse i den tidlige aftens skygge og undre sig, at han slet ikke mærkede smerten ved at blive kastet hårdt op mod træværket. Han bemærkede ikke engang, at hans fødder dinglede mere end en fod over jorden.

Han så spørgende på sin overfaldsmand. Først nu opdagede han, at den person, som havde rykket ham væk og nu maste ham op mod træbrædderne med én hård, stærk hånd, var klædt i en sort kappe og havde skjult ansigtet bag en maske. Øjnene lå i skygge bag maskens øjenhuller og virkede kulsorte - munden var en smal streg.

En hævnende ridder, tænkte Massacio. Jeg troede, historierne om dem kun var et rygte. Gad vide, hvad han laver her? Massacio glippede med øjnene, da den hævnende ridder trak sit korte sværd med sin frie hånd.

Men jeg har jo ikke gjort noget forkert, nåede han at tænke, før han følte en stærk kulde svide lige under sit brystben.

Så blev alt sort.

Den maskerede mand så på den livløse skikkelse, der hang som et spiddet svin på muren af ru, uhøvlede træbrædder. Døden var kommet øjeblikkeligt.

Nådigt og næsten uden smerte.

Han trak sit sværd ud af brystet på misdæderen, der faldt ned med et bump og lå som en bunke af laser, blod og flanset kød for hans fødder.

Manden så ned på voldsmanden og trak på den ene skulder. Den unge mands skæbne rørte ham ikke. Havde myndighederne dømt ham, var han blevet flået levende og skamfuldt hængt til skue. Den her straf for overgreb mod en ærbar kvinde var mere end nådig.

Mere end han havde fortjent.

Den maskerede mand bukkede sig en anelse forover og tørrede blodet af klingen i voldsmandens støvede, hullede kappe. Så rettede han sig op, stak med et trætsuk sværdet tilbage i skeden og så sig om.

Der var ikke et øje at se hverken i gyden eller ude på gaden, der var svagt oplyst af gadefakler. Skyggerne var stærkere end lyset i den her gyde. Kvinden, som den døde havde overfaldet, var for længst over alle bjerge. Det eneste andet levende menneske i nærheden var kvindens tjenestepige, der lå bevidstløs på gadens ujævne sten.

Manden så sig årvågent om, da han løftede pigen op og forsigtigt lod hende hænge over sin ene skulder. Vagtsomhed var yderst påkrævet i denne situation.

Heldigvis var der ikke så langt.

Da det var først på aftenen, lå gaderne øde hen. Folk opholdt sig hjemme eller på de offentlige beværtninger. Lyssky elementer havde frit spil. Det var netop derfor, hans første opgave denne aften havde været at følge kvinderne sikkert - og på diskret afstand - hjem.

Han gik roligt og opmærksomt hen til det smalle hus, hvor han vidste, kvinden boede. Hun havde ikke genkendt ham. Og det var godt. Det lykkedes ham at lægge tjenestepigen på trappen ved hoveddøren, uden at nogen opdagede ham.

Han så op mod husets facade, før han rykkede to gange i dørhammeren. Der var lys i alle vinduer, og i et af dem fik han et glimt af kvinden. Hun gled forbi som en udmattet, let foroverbøjet skygge. Det var der ikke noget at sige til efter den oplevelse, hun lige havde haft.

Det var godt, tænkte han. Så er hun i sikkerhed. Det vidste jeg nu godt. Det kunne jeg mærke.

Da han var kommet lidt væk fra huset, trak han masken væk fra øjnene og lod den sidde under hagen. Så løftede han kutten og strøg det lange, sorte hår bagud

med en langsom, træt håndbevægelse.

Natten var ung endnu.

Nu, hvor kvinden var kommet sikkert hjem, var der andre, som skulle beskyttes.

På trods af, at han næsten lige var hjemkommet efter en lang rejse, var det i nat ham, der havde vagten i byen.

Han ville dog ønske, det havde været muligt for ham at blive stående ved den dør, han lige havde banket på.

Så kunne han have præsenteret sig i stedet for at luske væk på den her måde.

I skjul.

Altid i skjul, tænkte han.

1. kapitel

"Hvis Gud ønsker at forandre verden, så sørger Han for, at et barn bliver født. Dernæst venter Han ..."

Lorenzo "Il Magnifico" de Medici

Medicipaladset, den 29. april 1478

Han så på sin egen hånd, mens den skrev ... de korte, sorte hår strittede på en sær måde lige op fra huden, der så mærkelig grå ud i det svage lys fra vinduet. Hånden rystede. Hele hans krop rystede. Papiret krøllede under pennen, fordi han kom til at trykke alt for hårdt i et forsøg på at få kontrol. Over sig selv. Over sine ord, der skulle - måtte - forstås rigtigt. De ord, der var så vigtige at få skrevet ned.

Hans ven og sjælebror var død. 25 år gammel. Myrdet af mennesker, de havde troet var venner - ja familie endda. Familien Pazzi og familien Medici havde jo giftet sig til troskab, da Lorenzos og Giulianos søster Bianca blev gift med Guglielmo Pazzi. Hvis ægteskaber, der binder familier sammen, ikke kan give loyalitet - ikke engang kan beskytte mod vold - hvad kan så? Familien Pazzis navn ville nu og for evigt være forbundet med svig og svigt. Med falske venners smil.

Lorenzo havde bedt ham om at skrive begivenhederne ned, mens indtrykkene stadig stod mejslet klart i erindringen. Før begravelsen i morgen. Før betalte rygtesmede, småsnak og tidens slør lagde sig over klarhedens sandhed og ændrede overbevisningerne for altid.

Han tog nogle dybe åndedrag og prøvede at berolige sig selv, men opgaven var svær, og øjnene sved af de tårer, han endnu ikke turde lade få frit løb.

"Du har en uge," havde Lorenzo sagt. Ikke med fast stemme, som ellers var normalt for ham, men med svag sitrende stemme. Præget af sorg, som den var, gjorde den et større indtryk på Angelo Polizianos følsomme digtersind, end noget andet. En uge. En uge er ikke meget for en mand, der er alene for altid...

Angelo sitrede under tankens åg. Han følte sig så ensom, selvom hans tanker ikke ville lade ham få fred. De kredsede om Giuliano.

Giuliano. Smukke, pigebløde, altid smilende, legende ... bortset fra, når han var syg. Når han var syg, var han et pylrehoved - når han var rask, var han ikke til at stoppe. Altid forelsket, altid overfladisk dansende mellem ynkende dramatisk hjertesorg og fester på damejagt... Angelo kom til at smile gennem smerten ved mindet om al den sjov og ballade, de havde lavet sammen.

Min bedste ven ... og nu er han død. Myrdet. Af en galning ... flere galninge. De kaldte sig hans venner og overtalte ham til at komme med til messe, selvom han var sløj. Lod som om de ville omfavne ham, blot for at mærke, om han havde sit sværd med sig og var klædt i brynje under skjorten.

Myrdet. I byens kirke til højmesse. Det er en skamplet, som vil give genlyd i århundreder.

Angelo opdagede, at hans pen var kommet til at hænge slapt fra hans fingre. Han strammede grebet en smule. Pennen. Et mægtigt våben, hvis det bruges rigtigt. For ord skaber virkeligheder. Opfattelser.

Men ikke et eneste ord kan bringe min bror tilbage til livet. Det digt, jeg var ved at skrive om ham - til ham - Giuliano de Medicis Ridderfærd - det må stå ufærdigt i al evighed...

Gad vide, om jeg overhovedet kan digte igen. Skrive igen. Le igen. Det her er vigtigt, tag dig nu sammen.

Han hørte ikke larmen fra gaden. Hørte ikke råbene og skrigene fra en by i berusende krig mod familien Medicis fjender. Han bøjede hovedet, lukkede øjnene og så ordene komme til sig. De formede sig på luftens skyer i hans indre tankeverden. Pennen begyndte at nedfælde dem. Han betragtede sin hånd imens.

Den føltes underligt adskilt fra ham selv. Han kunne mærke dens rysten, mens ordene flød gennem dens bevægelser ned på papiret, hvor de blækskæve streger snoede sig om hinanden og knyttede sandheden frem.

Livet vil aldrig blive det samme igen. Åh, kære Gud i himlen, hvorfor har du skabt os så alene?

Det gav et voldsomt sæt i ham, da det bankede på døren. Hans mave krampede sammen, hjertet slog over i en panisk galop. Tag det nu roligt, irttesagde han sig selv. Du er beskyttet her i paladset.

"Kom ind," sagde han og vrængede ansigt ad sin egen mærkelige stemme. Det lød næsten, som om der var et ekko bagved. Det glemte han dog snart, for døren gik op, og et smukt kvindevæsen stod foran ham. Cassandra. Et hjerteformet ansigt. Smaragdgrønne øjne så dybe og mystiske som havet selv. Et fantastisk rødt hår. Krøllet og gnistrende. Som ild i natten. Han følte al anspændelse forlade kroppen, da hendes blide energi bølgede imod ham på et lille vemodigt, om end omsorgsfuldt smil. Hun var datter af kredsens kloge kvinde og havde været hans gode veninde gennem de snart 8 år, hvor han havde haft sin lejlighed i paladset. "Hvordan har du det?"

Han stirrede ned på papiret. Ordene var ikke andet end sorte klatter, knap læsbare, selvom han selv havde skrevet det.

"Jeg ved det ikke ... ikke ret godt velsagtens."

"Får du skrevet noget?"

Hun var kommet helt hen til ham og lagde sine hænder på hans skuldre. Han følte varmen i dem sive ind gennem koftens silkelag og brænde hans hud, før den sank længere ind, ind mod hans hjerte. Han trak pludselig vejret en lille smule lettere.

"Ja, en lille smule."

”Skal jeg hjælpe dig?”

Angelo lagde pennen fra sig og drejede sig rundt på skrivekamlens gulv. Hun slap ham ikke, men lod sine hænder følge med, så de lå mod hans skuldre forfra. Angelo følte sig lige med et ... elsket. Det var ikke en følelse, han havde troet, han skulle fornemme igen, men han måtte erkende, at kærligheden vitterligt er det største. Pludselig overvældede gråden ham. Hun tog om hans hoved og holdt det let ind mod sit bryst. Som en moder, der trøster sit barn, favnede hun ham med hjerte og sjæl.

Angelo græd længe, indtil tårerne tørrede ud af sig selv. Hun holdt om ham hele tiden. Først da han rømmede sig og vendte sig på stolen og begyndte at skrive igen, forlod hun ham lige så stille. Men først efter at have presset et kys mod hans hoved.

Duften af lavendler og rosmarin efterlod sig spor af hendes tilstedeværelse i rummet. Freden havde fundet et lille rum i hans hjerte, hvor den kunne vokse uforstyrret.

Et menneske er aldrig helt alene.

Firenze, den 4. september 1484

Tordenen rullede gennem bakkerne om byen og smed om sig med arrige lyn, der uophørligt flænsede den uregerlige, gråsorte himmel. De blinkede som svingende lanser over de tørstige, røde vinmarker - så synlige som ved højlys dag.

Inde i byens gader samlede den højspændte energi sig i sitrende søjler af gen-nemsigtigt lys. De flød gennem de dunkle stræder som rastløse spøgelser og skræmte de få, som havde turdet vove sig ud.

Det var bedre at blive indendørs i sådan et vejr. Heden var ubærlig og luften så trykkende, at det var svært at trække vejret.

Skyerne lå lavt og generede og kradsede lige så meget som et tykt, gråt tæppe af billigt, groftvævet uld - umuligt at sparke af sig i nattens hede.

Lucias sengetøj føltes præcist så tungt lige nu, men det var dog langt fra af billig uld. Det var en gave fra hendes far - spundet af den fineste uld, så blød som silke.

Selv om Lucia ikke kunne bo på paladset og var født uden for ægteskab, tog hendes far sit ansvar alvorligt. Han tog godt vare på sine børn - både dem, der boede på paladset og dem, der ikke gjorde.

Lucia var hans livs lys. Det sagde han ofte til hende, hvorefter han kiggede kærligt på hendes mor. Det var da også hendes far, der havde sørget for, at hun blev godt gift på trods af sin lave status. Det var ellers ikke almindelige pigenbørn forundt. Så i en alder af 16 stod Lucia brud til den 20 år ældre kunstmaler Giovanni, der i løbet af kort tid blev hendes bedste ven og fortrolige - hendes elsker og ægtemand.

Lucia havde med glæde og lettelse sagt ja til Giovanni for snart et år siden. Han var så pæn, syntes hun, og hans stemme så rar og dyb.

Hun havde kendt ham altid.

Fra helt lille havde hun sammen med sin far besøgt ham i hans værksted. Hun havde ofte kigget beundrende til i kirker og paladser, når han med hektiske, men nøjagtige penselstrøg malede smukke, lysende freskoer på de nøgne mure.

Siden bryllupsnatten, hvor hendes liv for altid blev forvandlet, havde hun ofte tænkt, at han elskede, som han malede.

Lidenskabeligt og med klare farver. Dygtigt og præcist.

Udholdende og altid med et tilfredsstillende resultat.

Allerede som helt lille havde hun følt en dyb samhørighed med Giovanni.

Næsten som om de allerede kendte hinanden, før de snakkede rigtigt sammen første gang.

Nogle af de unge piger, hun kendte, var ikke lige så tilfredse med de ægteskaber, deres familier arrangerede for dem. De fleste accepterede det dog uden at kny, for sådan var skik og brug.

Det var almindeligt, at helt unge piger blev gift med langt ældre mænd, der bedre kunne forsørge dem. Så kunne man ved samme lejlighed knytte gode kontakter familierne imellem, der således forpligtede sig til indbyrdes at tage vare på hinandens velfærd.

Skabe muligheder for hinandens børn.

Det var der mere fornuft i, mente man. Mere trygt og bedre end at lade dem gifte sig med en ung, vild mand, der endnu ikke havde slået sig til ro.

Men det var ikke naturligt, mente Lucia. Forkert endda. Et par af hendes veninder fra barndommens klosteskole hviskede nogle gange om, at de ikke kunne vente på, at manden døde, så de kunne blive frie igen. Apotekernes salg af arsenik var stigende. Af alle kvinder i byen, var rige enker dem med den største personlige frihed. En frihed mange længtes efter.

Sådan havde Lucia det heldigvis ikke. Hun var lykkelig for Giovanni, der med sine blide hænder og brune øjne kunne få både hendes krop og hjerte til at dirre og fryde sig. Giovanni virkede så ung sammenlignet med hendes far, selvom de var på næsten samme alder.

Lucia var tilfreds med sit liv. Hun vidste også og havde en dyb tro på, at Gud havde en plan med hende. Den tro ville for altid give hende tryghed i en omskiftelig verden, men det var en visdom, der endnu lå som en skjult gave på hendes livsvandring.

Havde nogen sagt det til hende lige nu, ville de ikke have fået andet end en dyrisk lyd til svar. Lucia befandt sig et sted, hvor hun også var flintrende ligeglad med kvaliteten af sengetøjet og Guds planer.

Giovanni var heller ikke i kridthuset. Han kunne godt holde sig langt væk med sine blide hænder og brune øjne, hvis han ellers havde sit liv kært.

Hun ænsede hverken uvejret, lynene eller de øresønderrivende tordenbrag, som med jævne mellemrum fik alting til at ryste. Ikke engang hendes mors blide hånd på hendes lænd lige nu, hvor hun lå på alle fire i sengen, kunne lindre.

Som med alt andet i naturen måtte det her gå sin gang. Lucia måtte sande, at hun ikke kunne gøre andet end at følge med, så godt hun kunne. Det føltes, som om smerten i hendes krop og lynene på himlen dansede i takt.

Hun hev efter vejret, da den næste ve nåede højdepunktet.

Kramperne slog gennem Lucias unge krop som høje bølger mod den klippefyldte kyst, hun aldrig havde set, men en dag ville komme til at elske. Smerterne var ulig noget andet, hun nogensinde havde oplevet, men hun gav ikke et kny fra sig. Hun brugte instinktivt kraften i denne voldsomme energi til det formål, Vorherre havde skabt den til.

At føde et barn ind i verden.

Hendes hænder knugede så hårdt om sengestolperne, at hendes knoer var helt gennemsigtigt hvide. Sveden perlede som små fine dugdråber på hendes pande, mens hun gispede rytmisk efter vejret og lydigt pressede, når jordemoderen, Cassandra med de varme fingre, sagde pres.

Lydighed var ellers ikke hendes stærke side, men realistisk, det var hun. I den her situation vidste hun godt, at jordemoderen nok var klogere end hun selv.

Da klokkerne fra byens kirketårne spillede midnatstimen ind, slog et stort lyn ned i domkirkens kuppel, så gnisterne føg fra tagets røde tegl som en eksplosion af kinesisk krudt ud i den mørke nat.

Mange år frem snakkede man i byen om denne begivenhed med dyb ærefrygt. Det var, sagde man, som om Vorherre selv havde sagt stop for Fandens pinsler, for kort efter åbnede himlens sluser sig, og to månefasers ulidelig hede og tordenummer tørke var slut. Spøgelserne forsvandt fra gaderne. Deres mission var fuldendt. Tordenguden lagde sin hammer og gik til ro.

Vinbønderne frydede sig, for regnen gik hurtigt over i en sagte rislende vel-signelse. Den varede ved i flere dage, og fik alle de sammenkrøllede, tørre vinblade til at folde sig spændstigt og saftfyldte ud. Høsten var reddet.

De indviede kendte tegnet. For det var præcis tre minutter over midnat, at Claras første, øresønderrivende skrig løftede sig og overdøvede kirkernes klokkespil og naturens brølende kræfter.

Hun overdøvede dem i hvert fald her i barselsstuen, hvor Lucia, der var sin fars lys, smilede træt, men lykkeligt og glad til den lille pige i sin favn. Lucias mor strøg sig lettet over panden og sendte bud efter ammen.

Giovanni, der havde slidt gulvet tyndt uden for barselskammeret, slog en time senere hul på et fad vin. Han skænkede den lysende ufortyndede væske i to udsøgte krystalpokaler og rakte den ene til sin ven og svigerfar, Lorenzo de Medici.

Lorenzo blev af høj som lav med stor respekt kaldt Il Magnifico - den prægtige. Her i denne stue var han dog ingen anden end Lucias far og Giovannis svigerfar. Lorenzo havde nu heller ikke følt sig specielt 'magnifico' de sidste mange timer. Aldrig havde han været så nervøs ved en fødsel - ja måske aldrig nogensinde - som til den i nat. Ikke engang ved fødslerne af sine egne børn.

Begge mænd nulrede stille ved vinpokalerne, før de løftede dem og så på hinanden. Lettelsen i stuen var til at tage og føle på. "Så kom hun," smilede Giovanni med tårer i øjnene.

"Ja, så kom hun," hviskede Lorenzo meget bevæget.
De løftede deres pokaler og skålede i andægtig tavshed.

Det var begyndt.

Lorenzos lettelse fulgte ham ikke med ind i drømmen. Tværtimod blev hans søvn urolig, for billederne red ham som en mare ind i fortidens rum og fik ham til at sparke silketæpperne af sig.

Måske var det den røde farve, der gjorde det. Siden Giuliano blev myrdet, havde den farve altid gjort ham urolig.

Blodet mod det gråhvide marmorgulv tegnede et mønster som et delta, der ikke vidste i hvilken retning, det skulle løbe for at nå til havet. Stivnet og dødt.

Synet trak et smertens slør for Lorenzos blik. Tårerne sved i hans øjne. Lydløst begyndte de at glide ned over hans kinder. Han sank i knæ ved siden af det sted, hvor hans bror var blevet myrdet.

Han var helt alene i domkirken.

Dødens Stilhed havde sænket sig.

Skammens Tjener stod vagt.

Dørene var låst, præsterne sendt bort, men udenfor var byen et stort voldeligt kaos efter attentatet i går på de to Medicibrødre. Han kunne høre larmen og råbene. Skrigene fra dem, der blev fanget, flænset og fodret til de vilde dyr. Byen havde vendt sig mod familien Pazzi - mænd blev jagtet, kvinder spærret inde, formuer beslaglagt.

Det hele fyldte ham med en dyb sorg.

Der blev lige nu våget og bedt over Giulianos knivskændede legeme i San Lorenzo-kirken et stykke herfra.

Han skulle aldrig mere se sin lillebror le og feste, diskutere og spise eller snorke småfuld foran kaminens varmende ild. Aldrig mere få en omfavnelse af sin altid trofaste støtte.

Blodets bånd var blevet brudt.

Åndens bånd ville leve videre, men den tanke var endnu ikke født i Lorenzos sind, der lige nu mest mindede om en orkan uden et roligt centrum.

Lorenzo stirrede ned på det ødelagte marmorgulv. Hans hulk brød stilheden og gav ekko mod den store nøgne kuppel i det enorme kirkerum.

Smerten og sorgen føltes, som om hans egen hud var ved at blive flået langsomt af med bødlets gloende tænger.

Hjertet vred sig i hans bryst.

Han tog sig til nakken, hvor en bandage beskyttede flængen fra den mislykkede morders kniv. Det var først, da det var lykkedes ham at komme i sikkerhed i krypten sammen med sine venner og præst, at han havde opdaget, han selv var kommet til skade. Hans præst havde suget såret med sine læber, for det kunne jo være, at attentatmændene havde puttet gift på knivsæggen.

Angelo Poliziano, hans bedste ven og sjælebroder, havde bundet ham ind med sine følsomme, men stærke digterhænder. Venner havde reddet hans liv.

Længe sad han på knæ og græd. Så stilnede gråden med et. En anden følelse trængte sig på, en følelse af at blive løftet op og væk.

Til et sted, hvor tiden ikke var til.

Han sparkede ud i drømme og slog ud med begge hænder som for at gribe fat i noget.

Billeder af Clara, Giuliano og Lucia dansende på en blomstereng flød for hans indre drømmeøje.

Han så sig selv stå ved siden af. Han kunne tydeligt se sig selv udefra og ved sin side fornemme han et kærligt væsen, der talte til ham. Fortalte ham, hvad der skulle ske, og hvad han burde gøre.

"Nej," mumlede han. "Nej".

Hans hustru ruskede i ham, men han var i en anden verden og hørte og mærkede hende ikke.

Han genoplevede dagene og månederne efter den frygteligste dag i sit liv. Han havde samlet sin gruppe af venner omkring sig. Bedt dem være beskyttere nu og fremadrettet.

Han havde sendt dem på jagt. På menneskejagt efter gerningsmændene, der alle - på nær en - var blevet henrettet eller fængslet.

Han havde bestilt en af byens dygtigste malere, Sandro Botticelli, til at illustrere de hængte forbrydere. Med dryppende blod og blå læber i forvrænget dødsangst. Billeder, der blev malet direkte på fængslets mure, så ingen glemte, hvem der havde vundet. Og hvad der skete med dem, der prøvede på noget.

Hans beskyttere var blevet til hemmelighedsfulde vogtere over en højere retfærdighed.

Når loven ikke kunne finde balancen, måtte de tage sagen i egen hånd.

For hvert eneste dødsfald havde han grædt i sit hjerte. Over sin egen tids krav om brutalitet, som i den grad gik hans sjælshjerte imod, mens sindet ønskede hævn. ”Den her drøm er vigtig,” mumlede han højt og puffede Clarices trøstende hånd væk. Igen svævede han højere og højere op.

Midt i den blå himmel fandt han den gyldne tråd, som han fulgte tilbage i tiden, indtil han igen blev forenet med sin knælende krop i domkirken.

Tilbage til det sted, hvor han havde sørget for en ny frisk marmorplade med tilhuggede gyldne mindeord, lige der, hvor hans lillebror havde udåndet efter et sværdhug til hovedet og 19 knivstik.

De ødelagte marmorfliser havde han fået transporteret hjem til sit eget kapel, så ingen skulle træde på dem.

Giuliano de Medici. Her blev Vor Højtelskede broder, søn og sjæleven myrdet.

Bogstavernes dybe riller åbnede sig som kløfter af lys.

Det strålede fra hulrummene som boede solen i selve stenens struktur.

Han blinkede og vågnede med et sæt.

Clarice så bekymret til, da han satte sig op i sengen, foldede hænderne og bad. Om tilgivelse og forståelse. Om vejledning.

“Lad din magt strømme gennem mig, kære Gud. For din magt beskytter.”